

LIBRIS | Coordonator Leda Bazaar
SHAUKI AL-GARIB

JULIE SOTO

NU MĂ UITA

Traducere din limba engleză de
ROXANA DRAGNE

LEDA BAZAAR

Ama

MARTIE

AM CINCI REGULI CÂND VINE VORBA DE PLANIFICAREA unei nunți reușite.

(Minciuni! Sunt sigură că sunt mai multe, dar, dacă aș fi spus „Am 76 de reguli – pregătește-te!”, sunt sigură că te-aș fi pierdut.)

Regula #1: Nu se acceptă animale! Mănâncă inele, mușcă din florile fetițelor și își fac nevoile peste tot.

Regula #2: DIY¹ nu înseamnă că nunta o să se pregătească singură. Înseamnă că partenerii au consultat Pinterest, iar acum e problema organizatorului de nunți.

Regula #3: Un DJ de club nu va putea înlocui niciodată un DJ de nunți.

Regula #4: Nu te găsi niciodată singură în preajma unui cavaler de onoare!

Și, în final, regula #5: Convinge-i întotdeauna să renunțe la pavilion! Întotdeauna!

Merg pe culoar și-mi simt coapsele tremurând în încercarea de a nu-mi scufunda tocurile în iarbă. Covorul ajunge

¹ *Do It Yourself* (DIY), construcție folosită în mod regulat pe internet de creatorii de conținut, care le arată abonaților sau utilizatorilor rețelelor de socializare cum să creeze singuri diverse lucruri (n. tr.).

în 20 de minute, și mă bucur că am insistat să-l păstrăm, căci altfel mireasa și-ar fi târât picioarele pe aici ca printr-o mlaștină.

Fotograful și, în același timp, sora mea vitregă preferată – o indiană înaltă, care e confundată cu Priyanka Chopra de cel puțin două ori pe zi –, stă cu burta pe jos în mijlocul parcului, cu aparatul de fotografiat îndreptat spre pavilion, unde se află asistenții mei, care au fost răpiți pentru a-i înlocui pe mireasă și pe mire.

— Mar, dragă, îi spun cu un zâmbet fals, Jake *are* deja un job.

Când mă aude pocnind din degete, Jake – un alt frate vitreg – coboară în grabă scările pavilionului și se întoarce în zona de încărcare, unde se presupune că ar trebui să dirijeze furnizorii.

— Și ți-am lăsat-o pe Sarah pentru doar zece minute.

Pe măsură ce picioarele ei lungi o ajută să se ridice, văd cum Mar își încruntă chipul frumos către mine, de undeva de la 15 centimetri deasupra capului meu.

— Pavilioane, Ama?

— Cuplul a insistat. Știu că le urăști...

Mă trage de mână și mă aduce lângă ea, iar apoi îmi vâra sub ochi fereastra de previzualizare a aparatului foto.

— Zăbrele. Zăbrele!

Mă uit la fotografia în timp ce le derulează. Tavanul pavilionului are un model în zigzag, și, cum nu se putea mai bine, ziua de azi e una extrem de însorită. Pe fețele lui Jake și Sarah se văd umbre.

Mar se apleacă spre mine.

— Arată ca...

— Niște plăcinte cu mere. Arată ca plăcintele cu mere.

Pufnesc, aruncând o privire furioasă către soare. Se văd niște nori în vest, dar oare se vor ivi la momentul potrivit?

— Ce ai în mașină? o întreb.

— O mulțime de chestii care ar arăta îngrozitor în timpul ceremoniei propriu-zise.

Încuviințez din cap și mă holbez la pavilion. Mar știe că trebuie să mă lase să mă gândesc. Îmi trec o mână prin părul negru, încă neobișnuită pe deplin cu cât de scurt e, deși cred că sunt doi ani de când nu mai trece de nivelul umerilor. (De fapt, știu *exact* cât a trecut de când m-am târât în salon și am implorat-o pe tipa care se ocupă de părul meu să mă facă „diferită”.)

Mă întorc spre Sarah, care s-a trântit pe scările pavilionului.

— Sarah, de îndată ce începe ceremonia, iei cheile de la mașina lui Mar și o duci la zona de încărcat. Transferi apoi *cu discreție* tot ce îți spune ea să aduci la copacul ăla imens, și, imediat ce mirii spun „Da”, tu și Mar începeți să aranjați. Noi îi împingem pe pastor și pe miri și tragem câteva cadre în care să nu semene cu niște prăjiturile.

Sarah, o altă soră vitregă, care nu are niciun interes în planificarea nunților – și *se vede* –, clipește la mine cu sfială.

— Cine o să-i facă semn DJ-ului?

— Probabil că eu.

Îmi verific ceasul și ridic o sprânceană înspre Mar, iar ea dă din cap a aprobare.

— OK, Mar! În timpul ceremoniei propriu-zise, surprinde sărutul, momentele importante, dar concentrează-te și pe membrii familiei care plâng!

— Membrii familiei care plâng sunt sursa mea de venit.

Le las în pavilion și merg să întâmpin livrarea florilor. Pe măsură ce asistenta florarului așază ghirlande de trandafiri

printre scaune, caut cu privirea petale ofilite și le smulg din muguri. Asistenta strânge din buze de fiecare dată când o fac, dar știe că-i mai bine să-și țină gura.

Fac un pas înapoi și mă uit la locul unde se ține evenimentul. Suntem aproape gata! Trebuie să mai rezolv cu stabilirea semnalului pentru DJ și să verific sunetul, dar totul începe să prindă contur. Când ajunge mocheta, constat că nu-l recunosc pe bărbatul îmbufnat din camionetă. Îmi aruncă o privire și mă întrebă dacă sunt asistenta Anei Torres. Când îl corectez, nu pare să creadă c-aș fi genul de persoană care să poată măcar să așeze scaunele în linie dreaptă, și cu atât mai puțin să coordoneze o nuntă; ridică însă din umeri și desfășoară mocheta de-a lungul aleii către altar.

Sunt la pupitrul DJ-ului, verificând sunetul, când îmi bipăie casca Bluetooth din ureche – da, sunt unul dintre oamenii *ăia* – și răspund:

— Ama la telefon!

— Hm, bună!

Nu recunosc vocea.

— Tu ești organizatoarea nunții, nu?

— Da, răspund pe cât pot de binedispusă. Cu cine vorbesc?

— Sunt Erica, verișoara mirelui.

Domnișoara de onoare care a decis săptămâna trecută să-și vopsească părul în verde.

— Bună, Erica! Pare că ceva nu e în regulă.

— Da... Eloise s-a închis în camera fetelor.

Rămân fără cuvinte.

— Fetele n-au fost de acord să te sun, doar că au trecut deja 45 de minute, iar fata de la machiaj nici măcar nu s-a apucat de treabă.

— Am înțeles! Mulțumesc, Erica, vin acum!

Îmi ating casca precum un răufăcător dintr-un film cu Bond și mă rotesc ca o dansatoare, îndreptându-mă spre hotelul de vizavi. Petrecerea de nuntă e programată să se țină într-o mică sală de conferințe de la parter pe care cei de la hotel au fost suficient de pragmatici s-o transforme într-un salon de evenimente, după ce s-a înregistrat un trend ascendent al nunților în centrul orașului. Mă îndrept spre recepție, unde se află Bernie, portarul meu preferat, care întinde deja mâna către sertar.

— Avem o urgență? mă întrebă.

— Nimic ce nu pot rezolva.

Îi zâmbesc radios și iau mănunchiul de chei din mâna pe care o ține desfăcută. Parcurg holul cu picioarele mele scurte și intru direct în cameră, fără să bat la ușă. Șase capete cu coafuri perfect aranjate se întorc spre mine, iar Erica pare la fel de surprinsă precum celelalte să mă vadă acolo. Carmen, domnișoara de onoare, își scoate capul din locul în care stătea rezemată de perete, în spatele băii, vorbind prin ușă. Mă privește – pe jumătate ușurată, pe jumătate iritată că n-a putut ea să salveze situația.

Dar ăsta-i jobul meu!

Mă îndrept spre ușa încuiată.

— Carmen, va fi totul în regulă! Poți să te asiguri tu că fata de la machiaj e gata în cinci minute, ca să o pregătească pe Eloise?

Carmen mă privește cu ochi mari, dar descui ușă, intru în baie și o încui înainte de a apuca să spună ceva.

Baia e aranjată în stilul anilor '40, decorată cu candelabre pe modelul lămpilor Tiffany și gresie și faianță Art Déco. Lipită de peretele din față cel mai îndepărtat se află o cadă

cu piciorușe; aici stă Eloise (curând) Reynolds, înveșmântată în șifon alb, care se revarsă peste marginile din porțelan ale căzii. Nu mă vede; se uită în gol.

Pe măsură ce mă apropii, îmi aud sunetul tocurilor lovind gresia în alb și negru și îmi confirm, aruncând o privire, că nu a dat drumul la apă – nu se mai repetă Dezastrul Nunții Familiei Winchell din 2022, slavă Domnului! Îmi scot casca, mă descalț și intru în cadă, așezându-mă față în față cu ea.

Flutură din gene pe măsură ce devine conștientă de prezența mea. Apoi văd că îi tremură buza și scoate un chițait. Încearcă să-și acopere fața cu mâna atunci când încep să-i curgă lacrimile. Nu spun nimic până ce nu se calmează. Își freacă palmele de ochi, lăsându-și capul pe spate ca să-și împiedice lacrimile să mai curgă.

O întreb cu blândețe:

— Ce ai schimba, astfel încât ziua de azi să fie perfectă? Spune-mi un singur lucru!

Își mușcă buza și se holbează la perete.

— Mirele!

Oh! Ei bine, cu asta nu pot să ajut. Sau cel puțin nu imediat. Dau din cap în semn că înțeleg și că mă gândesc la ce mi-a spus.

Patrick Reynolds nu e chiar mirele meu preferat. A cerut-o în căsătorie la un joc de baseball, totul afișat pe ecranul uriaș, chestii din astea. Întotdeauna reușesc să îmi fac o părere despre un cuplu după ce aflu povestea logodnei lor. Nu spun că e o metodă demonstrată pentru a ști dacă vor rezista împreună, dar... miresele cu cele mai grozave povești de logodnă sunt cele pe care nu le-am mai ajutat a doua oară.

— Vrei să pleci? o întreb. Să ieși pe ușa din spate?

Dă din plâns în răs.

— Vorbești serios?

— Da! Putem sări amândouă. Sau poți să sari cu Carmen. Când văd că e tot derutată, îi spun: Ce vreau să zic e că deja am fost plătită, așa că n-ar trebui să-mi mai pese dacă nunta are sau nu loc.

Pufnește și își trece mâna peste față.

— Ce s-ar întâmpla cu furnizorii? Cu mâncarea, cu DJ-ul?

— Mă tem că în ziua evenimentului nu mai pot fi rambursate. Veți mânca pui sau pește pentru următoarele 57 de zile.

Observ că îi tremură buza.

— E bizar că urăsc ideea anulării petrecerii de după mai mult decât anularea ceremoniei?

— Nu! E destul de comun să fii mai entuziasmată de petrecerea cu toți prietenii decât de partea cu altarul.

— Atunci, putem face petrecerea, dar fără ceremonie? mormăie în timp ce-și înfoaie rochia la întâmplare.

Zâmbesc și o las să se gândească.

— Detest din suflet ideea de a continua când mă gândesc că n-are niciun sens. N-am vrut să ajung ca părinții mei – s-o facem să meargă până când ajung copiii la facultate. Eloise suspină, apoi continuă: E mai grav să faci o nuntă doar ca să te *distrezi*, deși știi că n-o să fie prima și *ultima* ta nuntă?

Trag adânc aer în piept. Mi-am promis că o să încetez să mă mai atașez de oameni. Ajunge să fie mereu – *mereu* – o catastrofă! Eloise m-a invitat la petrecerea burlăcițelor pentru că sunt deja foarte apropiată de ea. Doar că treaba mea e s-o duc la altar. Așa că trag aer în piept și renunț la rețineri.

— Mama s-a căsătorit de 16 ori.

Eloise se holbează la mine de parcă tocmai i-am aruncat tortul pe jos.

— De câte?

— De 16 ori. Tata a fost al cincilea. Eu sunt singura fiică din căsătoria respectivă, însă Mar, fotografa? Ea e copilul cu numărul nouă. În prezent, am în jurul zonei Sacramento un număr (în creștere) de 20 de surori și frați vitregi, inclusiv cei doi asistenți de astăzi.

O văd cum face calcule în minte.

— Asta e... oribil! Scuză-mă, nu vreau să fiu nepoliti-coasă...

— E în regulă! A fost cu adevărat dificil când eram mai mică – să trec de la o familie vitregă la alta. Dar, până la urmă, am cunoscut niște oameni foarte plăcuți. Îmi dreg vocea și revin pe poziții: Ți-o spun doar pentru că, oricât de mult ți-ai dori ca asta să fie singura ta nuntă, se poate și să nu fie așa. În cazul mamei, și la ceremonii, și la petrecerile de după, vin o groază de oameni, de fiecare dată. Numai *una* dintre cele 16 nunți a fost la primărie. Așa că, dacă plănuiești o nuntă diferită peste trei ani, toți oamenii ăștia vor fi acolo pentru tine. Nimeni nu se plictisește de nunți, *crede-mă!*

Încuviințează ușor din cap.

— De-asta te-ai făcut organizatoare de nunți?

Zâmbesc și răspund:

— Ceva de genul. Când aveam 18 ani, știam totul despre nunți – îndeplinisem toate funcțiile, de la fata cu flori până la domnișoara de onoare și DJ.

Eloise râde și mă întrebă:

— Tu ai fost căsătorită vreodată?

— Nu! îi răspund. Nu m-a interesat deloc, încă de când eram mică.

Și, înainte de a apuca să-i explic că nici măcar nu cred în angajamente pe termen lung în ziua în care încerc s-o

conving să se înhame la așa ceva, trag aer în piept și schimb strategia.

— În concluzie, rămâne la latitudinea ta, Eloise! La tine e puterea! Poți să mergi acolo și să mănânci tort, să dansezi și să încerci cât de mult poți să te ții de jurămintele. Sau ne putem furișa pe ușa din spate. O voi ruga pe asistenta mea să anuleze totul.

Mă întind către mâna ei și o strâng într-a mea.

— O nuntă nu e o căsnicie. Căsniciile nu vor fi niciodată perfecte, ele sunt mereu un proiect în desfășurare. Însă nunțile? Nunțile nu sunt decât un moment trecător, unul pentru care te străduiești să iasă perfect. Lasă-mă să îți creez un moment perfect, Eloise!

Aceasta își mușcă buza de jos și se uită la inelul de logodnă. Când mă privește din nou, știu că am rezolvat.

Leșim din cadă și, când deschid ușa, Carmen e încă acolo, topăind de pe un picior pe altul.

— Am rezolvat! Domnișoarelor, mă adresez către cele din cameră, avem multă treabă dacă vrem să ne ținem de program, așa că n-o să ne ajute să câștigăm timp dacă o veți întreba pe Eloise ce s-a întâmplat în ultima oră, bine?

Îi fac cu ochiul, iar Eloise dă din cap în semn de mulțumire.

Când îi returnez cheile lui Bernie, nu pot decât să încerc să mă conving că am făcut bine atunci când m-am deschis în fața lui Eloise. E deja ziua nunții. Să lași puțin de la tine nu e un lucru rău, în ciuda a ceea ce am fost învățată să cred.

Nici nu ajung bine înapoi în parc, că Jake deja vine spre mine, aproape alergând, cu o mină îngrijorătoare.

— Tocmai a sunat furnizorul de mâncare ca să ne spună că nu s-au livrat fețele de masă și șervetele, bolborosește disperat.

Fir-ar să fie! E o firmă nouă de fețe de masă pe care o încerc. Îmi încheștez mâinile în dreptul abdomenului și apoi trec ușor, parcă jucându-mă, cu degetele de-a lungul colierului care îmi ajunge în dreptul sânilor.

— Jake, poți să-mi mai spui o dată cât te plătesc?

El se bâlbâie și răspunde:

— Hm, o sută de dolari?

Jake e cam pașoi. E în anul al doilea la Universitatea din Sacramento, unde studiază teatrul. Am sperat că mi se alătură un student specialist în punerea în scenă, dar, din câte se pare, m-am ales cu un specialist în dramă. Este singurul meu frate vitreg în momentul de față, având în vedere că tatăl lui este în prezent căsătorit cu mama. Spun „în prezent” pentru că, ei bine, nu e decât o chestiune de timp.

Caut în telefon numărul celor de la firma de fețe de masă. Apelez și, după ce sunt transferată la recepția companiei Linens and Love, le spun:

— Mă numesc Ama Torres. Firma dumneavoastră a întârziat o oră livrarea de fețe de masă. Ce-mi puteți spune despre asta?

Tipul de la capătul firului se bâlbâie și răspunde:

— Camioneta este pe drum. Doar că... au fost niște probleme cu mașina.

Îmi scot cheile de la mașină din geantă și spun:

— Pot trimite pe cineva în locul în care se află camioneta, având în vedere că îmi întârziati personalul de la firma de catering?

Îmi spune unde s-a oprit camioneta și îl pun în așteptare în timp ce îl trag pe Jake de mânecă și îl conduc spre parcare.

— Jake, o să-ți dau două sute de dolari, iar tu o să mergi la benzinăria de pe strada Howe. Când ajungi acolo, încarci

totul în mașina mea – și vorbesc serios când spun *total*. Pui cutiile una peste cealaltă dacă e nevoie, iar apoi mergi direct la salon și îi ajuți pe cei de la firma de catering să termine în timp util. Ai înțelese? Jake începe să bolborosească din nou, așa că îi zic: Sau nu vei mai fi plătit deloc. Pentru că în momentul de față îmi stai în drum.

Înghite în sec, dă din cap și pornește în viteză spre mașină. După ce pleacă, mă întorc la Mar, în pavilion, și reiau apelul.

— Asistentul meu a plecat să întâmpine camioneta. Să vă anunțați, vă rog, șoferii că, atunci când întârzie o oră, *trebuie să sunați*, și te rog să-i spui managerului tău că Ama Torres este foarte nemulțumită. Nu voi adăuga Linens and Love pe lista cu furnizorii aprobați.

Îi închid imediat ce începe să se scuze. Trag adânc aer în piept, îmi îndrept umerii și ajung în pavilion unde o găsesc pe Mar, urcată pe o scară și aproape atârând de tavanul acestuia, încercând să monteze un bec mic.

— E totul în regulă aici? o întreb.

— Ce-a fost cu scandalul de mai devreme? Te-am văzut îndreptându-te spre hotel.

— Mireasa aproape c-a fugit. Am convins-o să n-o facă.

Ridică o sprânceană și mă privește.

— Cum ai făcut asta?

Strâng din buze.

— I-am zis de mama. Și despre faptul că, deși nu cred în căsnicii, nunțile contează.

Râde.

— Ai avut curaj!

Ridic din umeri.

— Era deja cu un picior afară. M-am gândit că avea nevoie de niște sinceritate.

Se dă jos de pe scară și începe:

— Dacă e cineva care poate convinge pe oricine că primele căsătorii nu contează, atunci cu siguranță e fata Cynthia Jones Rutherford Reed Dyer Lee Torres...

— Nu-mi vine să cred că încă ții minte.

— Smith Smith Nelson Jaswal Matthews Andrews Evans Benjamin... și încă vreo trei.

Trage aer în piept de parcă ar fi alergat la maraton.

— Am ținut minte numai până în punctul în care Cindy a început să se mărite cu o grămadă de tipi care aveau același prenume ca numele.

— Adică toți care au venit după tatăl tău, îi zic, iar ea ridică aparatul să-mi facă o fotografie. Fetele vor fi gata în 10 minute, continui. Mireasa și domnișoara de onoare nici măcar nu intraseră la machiaj când am plecat.

Strâmbă din nas și își verifică telefonul.

— Vom întâr...

— N-o spune! o avertizez ridicând un deget spre ea, iar apoi mă îndrept rapid spre mașina pastorului, pe care o văd oprindu-se lângă trotuar.

Continuăm cu restul aranjamentelor fără alte impedimente, și cât ai zice „Da”, invitații și ajung. Imediat ce își face apariția valetul, merg să mai verific ce se întâmplă la hotel. Când intru în cameră, Mar o pune pe Eloise să privească pe fereastră, iar raze de soare se strecoară printre faldurile perdelei dantelate. Eloise se uită la mine peste umăr și dă din cap, zâmbind.

Se pare că am început.

Mireasa pășește spre altar pe acordurile piesei „A Thousand Years”, cum fac toate, iar eu stau undeva, în spate, lângă o rudă cu un bebeluș agitat, așteptând următorul semn pentru

muzică. Când Eloise și Patrick trec pe lângă invitați, proaspăt căsătoriți, o văd că îi zâmbește și are lacrimi în ochi.

Poate c-o să meargă!

Îi îndrum s-o ia prin dreapta, departe de ieșirea invitaților, și îi țin acolo până alaiul ni se alătură, lăsându-le pe Mar și Sarah să pregătească totul pentru fotografiile de nuntă false. Mătușa cuiva încearcă să urmărească grupul miresei și se furișează în fotografii, dar observ expresia lui Eloise și îi spun cu fermitate că se află într-o zonă privată și că nimeni, cu excepția celor din grupul miresei, nu are voie acolo. Strâmbă din nas și pleacă tropăind. Presimt c-o să primesc un e-mail destul de elocvent formulat.

Îmi place tot ce se întâmplă după ceremonie. Părțile grele au trecut, atât pentru mine, cât și pentru fericitul cuplu, iar furnizorii își fac treaba în continuare la salonul de evenimente. În fond, în momentul ăsta, să duci grupul miresei din punctul A în punctul B este ca și cum ai încerca să strângi în același loc mai mulți copii mici. Iar dacă o ai pe Mar ca fotograf, ea nu tolerează cavaleri de onoare care hoinăresc sau vreun membru oarecare al familiei care rătăcește aiurea. Are o mână de aur când vine vorba de petrecerile de nuntă, fiindcă e suficient de vioaie și preocupată, astfel încât domnișoarele de onoare s-o îndrăgească, dar e și suficient de atrăgătoare, astfel încât cavalerii de onoare să asculte fiecare cuvânt care-i iese pe gura seducătoare.

Și, la fel ca mine, nici ea nu uită de Regula numărul 4: Nu te găsi niciodată singură în preajma unui cavaler de onoare!

Odată ajunși în salonul în care are loc petrecerea, e floare la ureche. Când intru, Jake e la fel de stimulat ca un narco-man, având o logoree teribilă. Împătorește șervete în forme

aproape potrivite și îmi povestește cum tipul cu livrarea ne-a cerut mii de scuze.

Nu îmi pasă. Linens and Love nu vor ajunge pe Rolodexul meu. (Da, chiar am un Rolodex. E din anii '50 și e adorabil.)

Îl ajut să termine de împăturit șervetele, refăcându-le pe cele pe care le-a strâmbat; imediat ajung și invitații.

Ce-mi lipsește cel mai mult din perioada în care lucram pentru o firmă imensă de planificat nunți este faptul că obișnuiam să mă liniștesc imediat ce se tăia tortul. Când lucram la Whitney Harrison Weddings, puteau să angajeze trei Jake pentru a fi acolo să aranjeze și să strice. Acum, că sunt singură, alerg de dimineața până seara. Dar o să ajung și eu acolo într-o zi. Cândva, voi organiza trei nunți sâmbăta și două duminica, la fel ca Whitney. Pentru moment însă nu mă pot ocupa decât de una pe zi, așa că trebuie să-mi programez evenimente mai mici duminica; altfel, aș fi complet indisponibilă cu o zi înainte de ceremonia lor.

Lucrul de care am nevoie cu adevărat este un reportaj scris de Martha Stewart sau TheKnot.com, așa cum și Whitney a avut la 20 și ceva de ani. A ajuns în centrul atenției cu ajutorul nunții fiicei primarului și a pus de una singură Sacramento pe hartă în industria nunților. Pe vremea când lucram pentru ea, avea 25 de ani de experiență în spate și o mulțime de legături în San Francisco. Aproape că nu-și făcea niciodată apariția în ziua nunții, cu excepția situațiilor în care era vorba de una foarte mediatizată.

Mie îmi place foarte mult ziua nunții! Îmi place agitația febrilă din jurul ceremoniei, îmi plac ciocnirile și provocările,

¹ Dispozitiv rotativ cu fișe în care pot fi însemnate contacte – nume, număr de telefon, adresă; asemănător cărților de telefon folosite în trecut la noi, cu excepția faptului că acesta poate fi personalizat (n. tr.).

îmi place primul dans al mirilor! Dar, sigur, trebuie să recunosc și că mi-ar plăcea ca într-o zi să încasez suficient, încât să-mi mai permit încă doi asistenți, iar eu doar să le dau indicații. O astfel de situație va necesita să-mi sacrific într-o mică măsură stilul – până acum, o combinație între milenial, modern și convenabil, cu tușe personale.

— De ce te încrunți la DJ? L-ai găsit iar în baie, prizând? întrebă Mar și-mi face o fotografie.

— Crezi că încă mai lucrez cu tipul ăla? L-am pus pe lista neagră. Acum lucrează exclusiv la nunțile cu cocaină.

— Excelent! spune ea în timp ce își schimbă obiectivul. Te-ai gândit la ziua de mâine?

Ei bine, n-am făcut-o, dar acum, că a adus asta în discuție...

— N-am emoții, îi răspund rapid.

Râde.

— Asta e bine. Nu ai de ce să fii emoționată! Ori le va plăcea de tine, ori nu; nu prea ai ce să faci.

Încuviințez din cap și trag adânc aer în piept.

Că tot vorbeam de oportunități majore, mâine s-ar putea să apară una. Hazel Renee, o influenceriță cu 4,2 milioane de urmăritori pe Instagram și 8 milioane de abonați pe canalul de YouTube, s-a îndrăgostit de o fată din Sacramento. Când am văzut anunțul logodnei pe Instagram luna trecută, m-am gândit: „Oare ce organizator de nunți norocos din Los Angeles o să se ocupe de *acea* nuntă?”

Ei bine, se pare că eu voi fi norocoasa organizatoare care se va ocupa de *acea* nuntă. Logodnica sa, Jacqueline Nguyen, își dorește să se căsătorească în orașul ei natal. Mi-a scris un e-mail acum două săptămâni ca să stabilim un interviu. Încerc să nu-mi fac prea multe speranțe. Sunt pregătită să arăt ce le pot oferi și ce nu. Și, chiar dacă plănuiesc să păstreze, în ce-i